

יואל שרון, בימאי הסרט "הלם קרב", מספר על חלומותיו לפני מלחמת יום הכיפורים, הדרך שבה חזר מלונדון ישר למלחמה, על פציעתו הקשה בקרב על סואץ, על הרגשתו בעת הפציעה, שהשאירה אותו מעוותק מהמותניים ומטה ועל הסרט, שאותו הקדיש לחיילים שרובם נפלו בקרב

"היינו הזוכים המאושרים לעלות למטוס הראשון שיצא מלונדון לארץ, למלחמת יום הכיפורים"

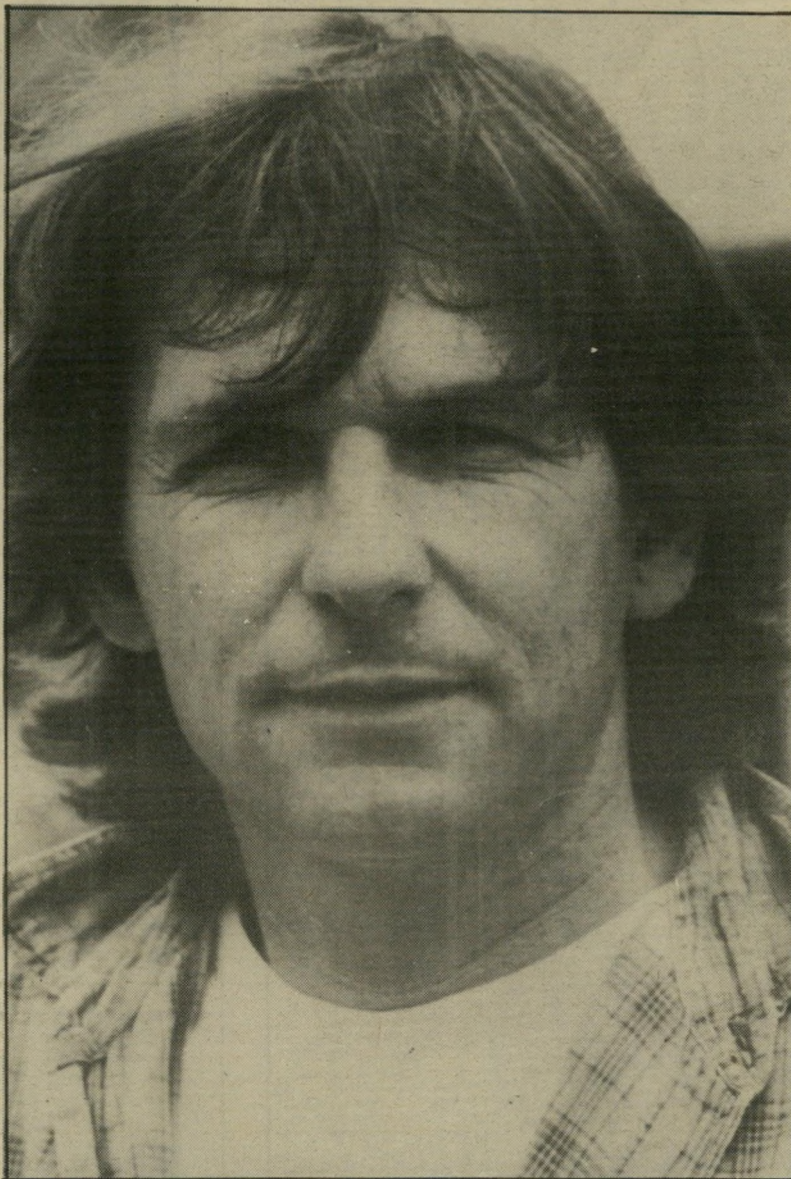
"התחיל מאבק שאני לא אתן לעצמי ליפול, שאני חייב להילחם בשיניים, שאותי לא יכריעו"

"אני זוכר את התנועה וזוכר את עצמי מתעורר, שוכב על האדמה על הגב, ולא מסוגל לזוז"

"חשבתי שאני אחזור להיות מה שרציתי להיות, ושם יצאתי מהגיהנום, עכשיו הכל תלוי בי"

"הניחו אותי על נגמ"ש רכזא ושמס כגשתי את החיילים שלי, ואלה היו חלקים. מחזה נוראי"

"זו היתה שנה קשה של עבודה, שבסופה מצאתי את עצמי עומד על הרגליים בניגוד לדוחות הרפואיים"

ראיינה ענת סרגוסטי

"היתה לי תחושה

שאין לי רגליים!"

בסוף הראיון הוא בכה. הוא גמר לספר לי את סיפורו האישי, ואז ראיתי שמעיניו זולגות דמעות. גם בעיניי היו דמעות מאחורי מישקפי-השמש.

קשה לשפוט ולבקר את הסרט של יואל שרון, "הלם קרב", רק במונחים קולנועיים-מיקצועיים. קשה לחשוב עליו רק כעל סיפור המתאר מה עבר על שני חיילים במלחמה. כי הסרט הזה הוא הרבה מעבר לזה.

למרות מישפט בסוף הסרט, המבהיר שאין קשר בין הדמויות שעל המסך לבין דמויות אמיתיות, קשה שלא לחשוב שעשרות, מאות ואולי אלפי חיילים עברו באופן זה או אחר את מה שעוברים שני גיבורי

הסרט, מיכה וגידעון, שני חיילים שלקו בהלם-קרב.

מייד עם סיום הקרנת-הבכורה של הסרט בתל-אביב, עלו כל עושי על הבימה. גם יואל שרון, הבימאי, הצטרף לשורה. גבר נאה, ששערותיו ארוכות, עיניו כחולות והוא נשען על קביים. הוא עמד על הבימה ורעד בכל גופו. מילות התודה והברכה שאמר במיקרופון היו מקוטעות. הוא התרגש, ואולי מעבר לזה. והוא רצה להודות, ולספר, ולדבר, אבל היה לו קשה.

יואל שרון (38) נפצע קשה במלחמת יום הכיפורים בקרב על סואץ. כשפרצה המלחמה הוא היה בלונדון, סטודנט בבית-ספר לצילום, שכל עתידו וחלומותיו לפניו.

כחייל-מילואים, שאת השרות הסדיר שלו עשה בסיירת-צנחנים, רץ לשגרירות וביחד עם עוד כמה עשרות חיילי-מילואים התחנן לחזור לארץ, לקרבות.

הוא חזר, נלחם, נפצע קשה, ומאז השתנו חייו.

שרון גר היום בבית בתל-ברוך שבתל-אביב. הוא נשוי עם דינה, מעצבת-אופנה, והוא אב לשלושה ילדים: איתי, בן ה-11, יניב בן ה-3 ודניאל בת חצי שנה.

תלויות, על אחד הקירות, כמה גלויים עוניות של בתים באיים היווניים. בנערותו חלם יואל שרון להיות כשהיה גדול. במהלך כל שרותו הצילם מאות תמונות, גם תוך כדי פעילות מיבצעית, גם כשהיחידה שהתה בעזה. האוסף כולל גם את התמונות האחרונות, שצילם במהלך מלחמת יום הכיפורים. והוא צילם לכל אורך הדרך.

בתמונות האחרונות רואים מרחוק את הדיונות הבהקות, שבהגיעו אליהן נפגע הנגמ"ש של שרון פגיעה ישירה, ו-16 מתוך 19 החיילים שהיו בו נהרגו. שרון משותק ממותניו ומטה בעיקבות פגיעה בחלק התחתון של עמוד-השידרה.